

БИЛ БРАУН ЗВЕЗДНИ ПАТЕТА

Превод от английски: Борис Миндов, 1993

chitanka.info

Достатъчно беше за Уорд Рафърти да обгърне с поглед формата на стария Олсоп и острият му нюх на опитен вестникарски вълк тутакси усети измамата. Нямаше нито тълпа любопитни фермери, нито коли на „Бърза помощ“. Обичайната запустялост, тишина и благодат.

Къщата на стария Олсоп се оказа плесенясала двуетажна развалина с буренясал двор. Отзад се виждаше сайвант и десетина веhti кокошарника. Ключналата ограда, която опасваше цялото това стопанство, беше подпряна тук-там с дъски и тенекии. Портичката се люлееше на една панта и Рафърти трябваше да я повдигне, за да влезе. Изкачването по външната стълба изиска от него пълно напъгане на душевните и физическите сили.

Вратата се отвори и се показа лично мистър Олсоп.

— Добър ден — каза той.

Рафърти килна шапката си назад. Както винаги преди небрежното: „Хелюу! Рафърти от «Таймс».“ Мнозина знаеха репортажите му и му правеше удоволствие да наблюдава изражението на събеседника си при тези думи.

— Рафърти ли? — повтори мистър Олсоп, и Уорд разбра, че стопанинът на къщата не е абонат на „Таймс“.

— Аз съм репортер — обясни той. — Съобщиха ни по телефона, че при вас е паднал самолет.

Мистър Олсоп се почеса замислено по тила.

— Не-е-е, не съм чувал — проточи той след дълга пауза.

„Тъпичък е тоя дядка“, помисли си Рафърти.

— Не-е-е — повтори фермерът.

Вратата скръцна и на прага се показа мисис Олсоп. Докато старецът преобръщаше тежко в мозъка си чутото, Рафърти повтори въпроса на жена му с надеждата, че тя ще бъде по-словоохотлива. Но и мисис Олсоп поклати глава и със същата изразителна интонация проблея: „Не-е-е“.

Обърнал гръб на съобразителната двойка. Рафърти потърси с очи къде да стъпи, за да не счупи проклетата стълба, и каза с въздишка:

— Така си и мислех, че е номер. В нашата професия стават такива работи. Някакво магаре позвъни в редакцията и изломоти нещо за някакъв си горящ самолет, който паднал в нивата ви.

Лицето на мисис Олсоп внезапно просветля:

— О-о-о! — каза тя. — Само че не се разби. Пък и какъв ли самолет ще е, като няма и крила.

Кракът на Рафърти увисна във въздуха.

— Извинете... — каза той. — Значи все пак е имало самолет? И какво казвате за крилата?

— Ъхъ — потвърди мисис Олсоп. — Лежи ей там в сайванта. А стопаните му коват желязо.

„Е, това е вече по-добре“ — помисли репортерът и запита:

— Може би вертолет?

Мисис Олсоп пак поклати глава.

— Не-е-е. Нищо не се въртеше отгоре. Ама вие влезте в сайванта да видите сам. Заведи го, Алфред. Само че вървете по пътечката, че след дъжда целият двор се е разкаля.

— Заповядайте — оживи се мистър Олсоп. — Не е зле и аз да видя още веднъж тая пущина.

Рафърти се мъкнеше подир стареца по дъските и си мислеше, че през репортерския си живот бе видял всякакви чешити. Срещаше и манияци, и тъпаци, и идиоти, и просто психопати, ала никога не бе виждал дръвници като тия Олсопови.

— Право да ви кажа, много пилета ни се навъдиха тая година. И все породисти. Да ги гледаш и да им се не нагледаш... Как мислите, мистър Рафърти, по-добре ли ще вървят пилетата на звездата, отколкото у нас, а?

Уорд погледна машинално небето и нагази в калта.

— Къде, къде?

— Ами на звездата.

„Тю да му се не види — ядоса се Рафърти. — Тоя дядка май съвсем е откачил.“

В това време мистър Олсоп стигна до сайванта и се опита безуспешно да отвори вратата.

— Заяжда — радостно съобщи той.

Рафърти натисна вратата с рамо и когато тя се откряна със скърцане, провря главата си вътре. Щом очите му свикнаха с полумрака, тутакси разбра, че не е газил напразно тая проклета кал.

Насред сайванта се издигаше странен предмет, нещо като наполовина надут балон. Плоското му дъно лежеше на дъсчения под, покрит със стърготини и слама.

„Всичко е ясно — рече Уорд. — Изглежда, че такъв трябва да е космическият кораб във въображението на някой титан на мисълта измежду местните свинари.“

Рафърти вече виждаше набраното с едър шрифт заглавие на цяла страница на „Таймс“: „Неграмотен фермер строи ракета за полет до Луната!“

— Мистър Олсоп — попита той небрежно, — много ли се мъчихте с тая пущина?

Старецът помисли малко и се ухили до уши.

— Що думате, мистър Рафърти. Такава работа не е лъжица за моята уста. Не е като да направиш курник. С това нещо пристигнаха едни наши познати.

Рафърти изгледа Олсоп и видя, че лицето му е сериозно.

— А кои са тези ваши познати? — запита той предпазливо.

— Може да ми се смеете — отвърна фермерът, — ама и аз не зная. Много лошо говорят по нашенски. Право да ви кажа, и без туй дума не може да се измъкне от тях. Зная само, че се казват нещо като „хора, които коват желязо“.

Слушайки с половин ухо брътвежите на стареца, репортерът се въртеше около идиотското кълбо и все повече се приближаваше до него. Неочаквано чукна коляното си в нещо много твърдо и изруга.

— О, съвсем забравих да ви предупредя, мистър Рафърти. Те имат тук нещо като стена. Макар и да не се вижда, не можеш да минеш през нея. Мисля си: заради дечурлигата е, да не направят някоя пакост.

— Къде са сега тези ваши познати? — попита Уорд.

— Ами вкъщи са. Сигурно искате да ги видите? Само че мъчничко ще ги разберете какво ви разправят.

— Руснаци ли са? — запита бързо Рафърти.

— Ами! Никак не мязат...

— Да вървим — каза прегракнало репортерът и закрочи нетърпеливо по затъващите в калта дъски.

— Знаете ли, веднъж вече идвах у нас преди шест години — продължи разприказвалият се фермер. — За яйца. Май че искат да си уредят у тях птицеферма. Само че докато стигнат за три години до дома си, яйцата се развалили. Тогава — хайде обратно пак тук. Този път им измайсторих малък инкубатор, за да се люпят пилетата по пътя.

— Той се закиска самодоволно. — Хвърчи си тая дяволщина по небето, а вътре търчат пилета. Ама че весела работа!

Олсоп се спря на стъпалата и преди да пусне Рафърти вкъщи, каза:

— Вижте какво, мистър Рафърти. Моята жена се научи хубаво да плещи с тия господа. Та ако искате да поговорите с тях, обърнете се към нея.

— О'кей — подхвърли нетърпеливо Уорд, като буташе меко, но настойчиво фермера към вратата.

Мисис Олсоп седеше на едно кресло и плетеше чорап. На масата до нея тихо бръмчеше вентилатор. Рафърти погледна вдясно от нея и челюстта му увисна. На кушетката до прозореца седяха две същества със светломорави лица и кръгли, сякаш нарисувани очи. На главите им се поклащаха някакви странни гъвкави мустачки, които приличаха на антени.

Рафърти се подпря на вратата, за да не падне. Мисис Олсоп, усмихната добродушно, се обърна към него.

— Ето, мистър Рафърти — проговори тя, — това са хората, които ни дойдоха с кълбото на гости. Запознайте се, моля. — Тя вдигна нагоре пръст и двете същества насочиха антените си към нея. — А това е мистър Рафърти — каза фермерката. — Той е репортер от вестник. Дошъл е да види с какво сте пристигнали.

Рафърти кимна замаян. Съществата прибраха антените си и кимнаха вежливо в отговор. Едното, което се стори на Уорд особа от женски пол, се почеса отстрани с лявата си щипка. „Спокойно, Уорд! — мярна се в главата на Рафърти. — Ако това е игра, партньорът залага всичко. Сега е твой ред. Но ти си умна глава. Няма да се оставиш да те подхлъзнат. Мислят те за ахмак и искат да си оплетат кошницата с твоя помощ. Но с каква цел? Реклама? Или това е мистификация, или ти си пиан, или си откачил.“

И Рафърти запита с възможния най-небрежен тон:

— Как казахте се наричат, мисис Олсоп?

— Ами и ние не разбираме — отговори стопанката. — Разговарят с картинки. Насочват смешните си рогца и просто мислят. И вие почват да мислите същото. Запитах ги как се казват. И видях картина — човек удря с чук по желязо. Тогава се сетих, че се казват

нещо като „хора, които коват желязо“. Може пък да е някакво индийско име?

Рафърти погледна крадешком хората, които коват желязо, а после — мисис Олсоп.

— Как мислите — запита той с невинен вид, — биха ли говорили или... мислили с мен?

Мисис Олсоп изглеждаше озадачена.

— Разбира се, много ще им бъде приятно. Вярно, че отначало ще ви бъде трудничко.

— Нищо, ще се оправим някак си — отвърна Рафърти със скрита ирония.

Той извади нервно пакет цигари и запуши. От вълнение забрави да угаси клечката и тя изгори пръстите му.

— Попитайте тия ъ-ъ-ъ... ваши приятели откъде са.

Мисис Олсоп се усмихна:

— Не е толкова лесно, мистър Рафърти, нали вече ги питах. Само че нищо не разбрах. Но щом искате, ще ги питам пак.

— Този мил млад човек — произнесе тя високо, като че ли говореше на глухи, — иска да знае откъде сте дошли.

Мистър Олсоп побутна Рафърти с лакът.

— Щом поискате да чуете отговора, вдигнете пръст.

Чувствайки се кръгъл идиот, Рафърти вдигна пръст. Двата рога тутакси се обърнаха към него и се прицелиха точно между очите му.

Репортерът неволно се улови за вратата. Чувстваше като че някой дърпа, стиска и усуква мозъка му като гумена играчка. Обзе го ужас. Той летеше през огромна бяла пустота. Край него минаваха астероиди и метеори, пред мисления му поглед се появи огромна синя звезда, ослепявайки го с нетърпимия си блясък, и пак се загуби. Видението изчезна, а Рафърти все стоеше, вкопчил побелели пръсти във вратата. Глеещата цигара се търкаляше в краката му.

— Мистър Олсоп — промълви той, — наистина ли тия са от Космоса?

— Наистина — потвърди фермерът. — Дошли са отдалеч.

— Разбирате ли какво значи това? — Рафърти едва потискаше истеричните нотки в гласа си. — Това е грандиозно събитие! Къде ви е телефонът?

— Ние нямаме телефон — каза флегматично мистър Олсоп. — В бензиностанцията има, не е далеч. Само че гостите ни може всеки момент да си тръгнат. Няма ли да поостанете? Заедно ще си вървите. Те вече натовариха всичко — и яйцата, и инкубатора, и нещо за хапване.

— Какво? — задъха се Рафърти. — Не може да заминат всеки момент! Господи, трябва да се обадя спешно, да повикам фотограф!

Мисис Олсоп вдигна глава от плетивото и погледна невъзмутимо разбеснелия се репортер.

— Уви, драги мистър Рафърти. Ние вече се опитахме да ги увещаем да хапнат с нас, но кой знае защо им е скимнало да си тръгват веднага. Трябва да сварят прилива или нещо подобно.

— Луната им трябва на тях — поясни Олсоп с вид на познавач. — Цялата работа е Луната да бъде където трябва.

Пришълците от Космоса седяха, сложили скромно клещи на коленете си и с прибрани антени, сякаш искаха да покажат, че съвсем не възнамеряват да подслушват чужди мисли.

Рафърти обгърна стаята с безумен поглед, търсейки несъществуващия телефон. „Трябва на всяка цена да съобщя на Джо Пегли — мислеше трескаво той. — Джо е сигурно в редакцията. Той непременно ще измисли нещо. Не, по-скоро ще каже: «Момче, ти пак си се натряскал.» Но това е световна сензация! Истинска световна сензация, а ти се мотаеш тук!“

Изведнъж го осени една мисъл.

— Хей, Олсоп — закрещя той, — нямате ли фотоапарат? Стар, непотребен, какъвто и да е. Трябва ми непременно апарат.

— Разбира се — каза Олсоп. — Имам великолепен фотоапарат. С мех. Снимах с него билетата — излезе много хубаво. Сега ще ви покажа снимките.

— Много са ми притрябвали вашите билета — простена Рафърти почти разплакан. — Трябва ми апаратът!

Старецът се повлече с пъшкане към гостната и през отворената врата Рафърти видя как рови купчина всякакъв боклук.

— Мисис Олсоп! — извика Рафърти, улавяйки се за последната възможност. — Искам да задам на гостите ви някои въпроси!

— Заповядайте — отзова се с готовност стопанката. — Мисля, че няма да имат нищо против.

„Боже мой, за какво се питат пришълци от Космоса? Ти знаеш за тях всичко: как се казват, защо са тук (за яйца), знаеш дори откъде са...“

— Етел, не си ли виждала фотоапарата ми? — чу се от гостната гласът на стария Олсоп. Фермерката въздъхна.

— Не, мили. Прибрал си го някъде.

— Е, нищо, ще се намери. Само че няма филм. Ама че кутсуз работа.

Но в тоя момент космическите гости насочиха антените си един към друг, като че ли се съвещаваха, и явно дошли до общо съгласие, скочиха внезапно и се замяха напред-назад из стаята тъй бързо, че Рафърти едва ги различаваше. След миг профучаха стремглаво край него и изчезнаха през вратата.

Рафърти се втурна подире им. Тичаше към сайванта, без да гледа пътя, като размахваше ръце и ревеше колкото му глас държи, мъчейки се да ги спре. Насред пътя се спъна и плъсна в калта. В същия миг блестящото кълбо изскочи стремително от сайванта и като пореше със съскане въздуха, се стрелна нагоре и изчезна в ниските оловни облаци.

Малка ямичка в обгорената земя и тънка струйка пара, вдигаща се от нея — ето всичко, което бе останало от космическите пришълци. Рафърти така си остана седнал в калта, смазан и опустошен, с горчивата мисъл, че най-голямата сензация в света като приказна жарптица бе отлетяла безвъзвратно. Нито снимки, нито доказателства, нито свидетели — нищо. Той прехвърляше тъпо наум оскъдните факти, с които разполагаше. „Човек, който кове желязо.“ Няколко пъти си повтори тези думи и изведнъж се сети за смисъла им. Боже мой, но това е ковач, на английски Смит. Ама че работа! Хубаво заглавие: „Мистър и мисис Смит от планетата X в системата Алфа Центавър посетили в неделя мистър Алфред Олсоп и неговата ферма. Отпътували за родината си с две кошници яйца и саморъчен инкубатор, подарени им любезно от радушния стопанин.“

Той стана и известно време стоя умърлушен, загледан в една точка. Изведнъж присви очи. Хората, които го познаваха, веднага биха се сетили, че изобретателният мозък на Уорд Рафърти, мозъкът, който умееше да изстиска от нищото поне два реда, отново работеше с пълна пара. Той се понесе в галоп към къщата и се втурна вътре.

— Олсоп! Тези типове платиха ли за яйцата?

Мистър Олсоп беше стъпил на стола пред бюфета и ровеше да търси фотоапарата.

— А как иначе — учуди се той. — По своему, ама се разплатиха.

— Дай за видя парите — поиска Рафърти.

— Само че не са пари — каза фермерът. — Те нямаха никакви пари. Просто, когато бяха тук преди шест години, оставиха ни в замяна десетина яйца, донесени от техния край.

— Преди шест години! — изохка Рафърти. — Чакайте, яйца ли казахте? Какви яйца?

Мистър Олсоп се изкашля самодоволно:

— Господ ги знае. Едни особени, приличат на звезди. Насадохме с тях квачката. Отначало не искаше да ги мъти — изглежда, че й бодяха. Но няма как, свикна.

— Вижте какво, нищо особено няма в тези яйца. Излюпиха се от тях едни смешни дребосъци — нарекохме ги звездни патета. С по шест крака. Оживяха само две. Още същата година ги изядохме в деня на благодарността.

Мозъкът на Рафърти работеше трескаво, мъчейки се да намери поне нещо, което да накара неговия редактор — и света — да повярват.

Той приближи лицето си до самото ухо на стареца.

— Мистър Олсоп — запитва Рафърти със съскащ шепот, — не знаете ли случайно къде може да бъдат скелетите на тези звездни патета?

Фермерът се почеса смутено по врата.

— Кокалите ли? Ами че ние ги дадохме на кучето. Оттогава има вече пет години. И кучето отдавна умря.

Рафърти взе машинално шапката си и бавно, като сомнамбул тръгна към вратата, мърморейки:

— Благодаря, мистър Олсоп, беше много любезно от ваша страна, мистър Олсоп, благодаря ви за вниманието, мистър Олсоп.

Рафърти нахлупи шапката си и почна да слиза по стъпалата, като гледаше тъпо в краката си. Беше стигнал пътната врата, когато от къщата изхвъркна мистър Олсоп, бършейки тичешком с ръка праха по една протъркана кожена кутия.

— Къде отивате, мистър Рафърти? Вижте! Ето го фотоапаратът ми! Намерих го под кушетката.

Публикувано в списание „Антени“, брой 130/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.